

Sygn. akt VI ACa 1589/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 kwietnia 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SA Urszula Wiercińska

Sędziowie: SA Małgorzata Kuracka (spr.)

SA Jacek Sadowski

Protokolant: prot. sąd. Patryk Pałka

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2019 roku w Warszawie

na rozprawie

rozpoznał sprawę z powództwa (...) Przedsiębiorstwa (...) S.A. w P.

przeciwko Skarbowi Państwa - (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2017 r.,

sygn. akt XXV C 1547/16

I. oddala apelację;

II. zasądza od Skarbu Państwa – (...) na rzecz (...) Przedsiębiorstwa (...) S.A. w P. kwotę 10.683,04 zł (dziesięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt trzy złote i 4 grosze) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI ACa 1589/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 sierpnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – (...) na rzecz powoda (...) Przedsiębiorstwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. kwotę 103 916,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 20 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty (pkt I); w pozostałym zakresie oddalił powództwo (pkt II) oraz zasądził od pozwanego Skarbu Państwa – (...) na rzecz powoda (...) Przedsiębiorstwo (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w P. kwotę 10 533,04 zł tytułem kosztów procesu. (pkt III)

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte o następujące ustalenia faktyczne.

W 2011 r. zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań-Stare Miasto T. Z. z wniosku (...) Przedsiębiorstwa (...) SA w P. przeciwko dłużnikowi (...) sp. z o.o. w P.. Podstawą prowadzenia postępowania egzekucyjnego był nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z 20 czerwca 2011 r., wydany przez Sąd Okręgowy w Poznaniu, sygn. IX GNc 573/11, na podstawie którego (...) sp. z o.o. w P. zobowiązany był zapłacić na rzecz (...) Przedsiębiorstwa (...) S.A. w P. kwotę 2 371 170 zł wraz z ustawowymi

odsetkami od 14 stycznia 2011 r. oraz kwotę 25 000 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania i 7 217 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Pismem z 26 lipca 2011 r. Komornik Sądowy T. Z. dokonał zajęcia przysługującej dłużnikowi (...) sp. z o.o. w P. od Skarbu Państwa – (...) wierzytelności, w szczególności wierzytelności z tytułu dostawy samochodów oraz usług serwisowych.

W dacie zajęcia wierzytelność przysługująca (...) sp. z o.o. stwierdzona była nieprawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Warszawie z 18 lutego 2011 r., sygn. I C 972/10, którym zasądzono od Skarbu Państwa kwotę 191 664,14 zł wraz z ustawowymi odsetkami.

Pismem z 4 sierpnia 2011 r. dłużnik zajętej wierzytelności – Skarb Państwa – poinformował Komornika o przeszkodzie w realizacji zajęcia, wynikającej z wniesienia, przez Skarb Państwa, apelacji od wyroku z 18 lutego 2011 r.

Ostatecznie w sprawie przeciwko Skarbowi Państwa wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 10 listopada 2011 r., sygn. I ACa 444/11 zasądzono od Skarbu Państwa na rzecz (...) sp. z o.o. kwotę 95 100,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami od 15 maja 2010 r. oraz kwotę 4 792 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W 14 grudnia 2011 r. pozwany wypłacił (...) należność wynikającą z wyroku Sądu Apelacyjnego – wynoszącą wówczas 119 504,08 zł, w tym 95 100,53 zł należności głównej, 19 611,55 zł odsetek i 4 792 zł tytułem kosztów procesu.

W dniu 20 sierpnia 2014 r. przed Sądem Rejonowym dla Warszawy-Śródmieścia odbyło się posiedzenie w sprawie z zawezwania do próby ugodowej wystosowanego przez powoda wobec pozwanego. Zawezwanie dotyczyło zapłaty kwoty 119 504,08 zł tytułem odszkodowania.

W toku postępowania egzekucyjnego prowadzonego pod sygn. Km 1301/11 wyegzekwowane zostało 34 017 zł tytułem zwrotu kosztów procesu i egzekucji oraz 74 778,45 zł na poczet egzekwowanego świadczenia – zaliczone na poczet odsetek. W pozostałej części egzekucja okazała się bezskuteczna z uwagi na brak majątku dłużnika.

Postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Stare Miasto w P. z 13 października 2016 r., sygn. XI GU 487/15, została ogłoszona upadłość (...) sp. z o.o.

Postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie Km 1301/11 uległo umorzeniu z mocy prawa na skutek uprawomocnienia się postanowienia o ogłoszeniu upadłości likwidacyjnej dłużnika.

Powyższe ustalenia faktyczne zostały dokonane na podstawie wskazanych przez Sąd I Instancji dokumentów znajdujących się w aktach sprawy. Dokonane ustalenia faktyczne, zdaniem Sądu, w pełni pozwalały na rozstrzygnięcie o zgłoszonym żądaniu. Okoliczności faktyczne powoływane przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty, związane z uzyskaniem przez pracowników pozwanego informacji o numerze rachunku bankowego, na który mają zostać przekazane środki, pozostają całkowicie bez znaczenia dla rozstrzygnięcia. Dlatego też wnioski dowodowe dotyczące przesłuchania świadków zostały oddalone.

W uzasadnieniu prawnym Sąd Okręgowy wskazał, że dokonanie przez komornika sądowego zajęcia wierzytelności przysługującej (...) sp. z o.o. rodzi konieczność oceny zachowania pozwanego, występującego jako dłużnik zajętej wierzytelności, w świetle zawartych w kodeksie postępowania cywilnego przepisów o egzekucji z wierzytelności.

Sąd Okręgowy przywołał treść art. 896 k.p.c., 900 § 1 k.p.c. oraz 902 k.p.c. oraz wskazał, że w niniejszej sprawie zastosowanie znajdzie art. 886§3 k.p.c., którego odpowiednie zastosowanie oznacza, że dłużnik zajętej wierzytelności, który nie zastosował się do wezwania z art. 896 k.p.c. lub w inny sposób naruszył obowiązki wynikające z zajęcia (...) albo dokonał wypłaty zajętej wierzytelności dłużnikowi, odpowiada za wyrządzoną przez to wierzycielowi szkodę. Tak określona odpowiedzialność stanowi odpowiedzialność z tytułu czynu niedozwolonego. Jej przesłankami jest bezprawne i zawinione zachowanie dłużnika, powstanie szkody w majątku wierzyciela egzekwującego oraz istnienie związku przyczynowego między zachowaniem się dłużnika zajętej wierzytelności a szkodą wierzyciela egzekwującego.

Nie budziło wątpliwości Sądu Okręgowego, że zachowanie się pozwanego, który uiszczył świadczenie (...) sp. z o.o. pomimo otrzymania zajęcia wierzytelności było bezprawne – jako naruszające obowiązek wynikający z wezwania komornika opartego o treść art.896§1 pkt 2 k.p.c. Uznać należy, że było to działanie zawinione. Wskazywane przez pozwanego okoliczności wypłaty (s.4 sprzeciwu - k.57) jednoznacznie wskazują, że pomimo otrzymania zajęcia wierzytelności pracownik pozwanego rozpoczął ustalenia z (...) sp. z o.o. numeru rachunku bankowego, na który ma zostać uiszczona zapłata. Jednakże po skutecznym zajęciu wierzytelności to nie (...) sp. z o.o. był podmiotem, na rzecz którego powinna nastąpić zapłata (był nim komornik sądowy), zatem już podjęcie takich ustaleń świadczy o zawinieniu. Nie ma żadnego znaczenia kto wskazał pracownikowi pozwanego numer rachunku bankowego i jaki był to rachunek bankowy, skoro pracownik pozwanego w ogóle nie powinien był dokonywać takich ustaleń z pracownikami (...) sp. z o.o. Sąd zwrócił też uwagę w tym miejscu na lekkomyślność, wyrażającą się w telefonicznym ustalaniu numeru rachunku bankowego, na który miał zostać dokonany przelew ponad 100 tys. złotych.

Sąd I instancji wskazał, że pozwany koncentrował się w swoim sprzeciwie na nieistnieniu szkody po stronie powoda. Jednak stan istniejący w chwili zamknięcia rozprawy, w którym ogłoszono upadłość (...) sp. z o.o., a postępowanie egzekucyjne pomimo kilku lat od jego wszczęcia zakończyło się wyegzekwowaniem jedynie części odsetek i żadnej części z ponad 2 mln należności głównej, jednoznacznie przesądza o powstaniu szkody w majątku wierzyciela. Szkody wyrażającej się niezaspokojeniem egzekwowanego roszczenia w części, w jakiej mogłoby ono nastąpić w przypadku zgodnego z prawem działania pozwanego. Wobec nieskuteczności postępowania egzekucyjnego z innych składników majątku dłużnika, kwota, której nie otrzymał powód (wierzyciel) w wyniku realizacji zajęcia wierzytelności stanowi wprost o pomniejszeniu jego majątku.

Nie budziło wątpliwości również spełnienie trzeciej z przesłanek odpowiedzialności pozwanego, tj. istnienia związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem pracownika pozwanego, a powstaniem szkody.

Odmienne jedynie od powoda należało określić wysokość szkody. Z uwagi na zasady regulujące postępowanie egzekucyjne, powód nie otrzymałby całości z kwoty 119 504,08 zł, która powinna być przekazana komornikowi przez pozwanego. Z uzyskanej kwoty komornik ściągnąłby opłatę według stawki 15%, określonej w art.49 ust.1 zdanie 1 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji. Przepis ten przewiduje, że w sprawach o egzekucję świadczeń pieniężnych komornik pobiera od dłużnika opłatę stosunkową w wysokości 15% wartości wyegzekwowanego świadczenia, jednak nie niższej niż 1/10 i nie wyższej niż trzydziestokrotna wysokość przeciętnego wynagrodzenia miesięcznego. Z kolei art.49 ust.1a ukse określa, że w sprawach wymienionych w ust. 1 komornik ściąga opłatę od dłużnika proporcjonalnie do wysokości wyegzekwowanego świadczenia.

Należna opłata wynosiłaby 15 587,49 zł (15% x 103 916,59 zł). Przekazaniu na rzecz wierzyciela podlegałoby więc jedynie 103 916,59 zł (119 504,08/1,15). Taka też kwota stanowi szkodę poniesioną przez powoda na skutek bezprawnego działania pracownika pozwanego i podlega zasądzeniu na rzecz powoda.

W zakresie żądania odsetkowego Sąd I instancji wskazał, że powód żądał zasądzenia odsetek ustawowych poczynając od 15 grudnia 2011 r. Jednak w ocenie sądu takie żądanie jest zbyt daleko idące. Pozwany w niniejszej sprawie nie odpowiada bowiem za realizację wierzytelności na rzecz (...) sp. z o.o., a za szkodę powstałą na skutek zaniechania pozwanego. W wyniku spełnienia się przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej powstała odrębna wierzytelność, która ma swój własny termin płatności. Ponieważ nie jest on oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno zostać spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania (art.455 k.c.).

Powód nie powoływał się na skierowanie do pozwanego wezwania do zapłaty odszkodowania wcześniej niż w zawezwaniu do próby ugodowej. Nie jest znany termin doręczenia pozwanemu tego zawezwania, jednak z pewnością nastąpiło to przed terminem posiedzenia wyznaczonym na 20 sierpnia 2014 r. Stąd też należy przyjąć, że świadczenie powinno zostać spełnione najpóźniej przed tym dniem.

Zgodnie z art.481§1 i 2 k.c., jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem

okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Przepis w tym brzmieniu obowiązuje od 1 stycznia 2016 r., natomiast zgodnie z jego brzmieniem obowiązującym do 31 grudnia 2015 r., wierzycielowi należały się odsetki ustawowe.

Za okres od 1 stycznia 2016 r. powodowi należne byłyby zatem ustawowe odsetki za opóźnienie. Jeśli jednak powód, reprezentowany przez adwokata żąda zasądzenia „odsetek ustawowych” i zgłoszonego żądania nie zmienia, mimo zmiany ustawowej definicji tego pojęcia, to konieczne było przyjęcie, że chodzi o odsetki, które w ten sposób zdefiniowane są w art.359§2 k.c. Przepis ten przewiduje, że jeżeli wysokość odsetek nie jest w inny sposób określona, należą się odsetki ustawowe w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych. Posłużenie się przez zawodowego pełnomocnika określonym pojęciem zdefiniowanym w ustawie ma swoje konsekwencje. Zaś art.321 § 1 k.p.c. uniemożliwia zasądzenie ponad zgłoszone żądanie poprzez zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie zdefiniowanych w art.481 § 2 k.c.

O kosztach postępowania Sąd I instancji orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c. stosunkowo je rozdzielając. Powód wygrał sprawę w 86,96% i w takiej części należało obciążyć pozwanego kosztami procesu. Poniesione przez powoda koszty wynoszą 13 193 zł, w tym 5 976 zł opłaty, 7 200 zł wynagrodzenie pełnomocnika, 17 zł opłata skarbową. Z kolei koszty poniesione przez pozwanego wynoszą 7200 zł kosztów zastępstwa procesowego. Łącznie koszty wynoszą zatem 20 393 zł. Pozwany powinien ponieść koszty w wysokości 17 733,04 zł, a powód – 2 959,96 zł. Uwzględniając różnicę pomiędzy kosztami poniesionymi przez strony, a kosztami należnymi, należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 10 533,04 zł (13 193 – 2 659,96 zł).

Apelację od powyższego wyroku złożył pozwany, zaskarżając wyrok w zakresie, w którym Sąd zasądził od pozwanego Skarbu Państwa - (...) na rzecz powoda (...) Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna w P. kwotę 103.916,59 zł wraz z ustawowymi odsetkami za okres od 20 sierpnia 2014 r. do dnia zapłaty (pkt I) oraz w zakresie rozstrzygnięcia o kosztach procesu (pkt III).

Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono naruszenie:

1. prawa procesowego w stopniu mającym istotny wpływ na wynik sprawy tj.:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów i dowolne przyjęcie, że pismem z dnia 26 lipca 2011 r. Komornik sądowy T. Z. dokonał skutecznego zajęcia wierzytelności przysługującej dłużnikowi powoda tj. (...) Sp. z o.o. w P. od Skarbu Państwa - (...),
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niepoczynienie przez Sąd ustaleń faktycznych odnośnie rodzaju, charakteru i wysokości wierzytelności przysługującej (...) Sp. z o.o. w P. od Skarbu Państwa - (...), co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, iż doszło do skutecznego zajęcia tej wierzytelności w toku postępowania egzekucyjnego,
- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez niepoczynienie przez Sąd ustaleń faktycznych odnośnie istnienia innych niż powód wierzycieli (...) Sp. z o.o., co w konsekwencji doprowadziło do błędnego ustalenia wysokości ewentualnie poniesionej przez powoda szkody,
- art. 232 zd. 1 k.p.c. w zw. z art. 886 § 3 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. poprzez bezzasadne przyjęcie, iż powód wykazał fakt poniesienia szkody jak również jej wysokość, w sytuacji gdy powód wykazywał w toku postępowania jedynie wysokość wierzytelności wynikającej z wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2011 r., sygn. akt I ACa 444/11, co nie jest tożsame z rzekomo poniesioną przez niego szkodą,
- art. 896 § 1 k.p.c. poprzez jego błędne zastosowanie w sytuacji, gdy w sprawie nie doszło do skutecznego zajęcia wierzytelności (...) Sp. z o.o. od Skarbu Państwa - (...),

- art. 217 § 3 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 162 k.p.c. poprzez oddalenie wniosków pozwanego o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodów z zawnioskowanych przez niego świadków w sytuacji, gdy okoliczności, na które świadkowie mieli zeznawać pozostawały istotne dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

2. naruszenie przepisów prawa materialnego tj.:

- art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 361 § 1 k.c. w zw. z art. 886 § 3 k.p.c. w zw. z art. 902 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji gdy w sprawie nie zostały spełnione przesłanki warunkujące odpowiedzialność Skarbu Państwa i uzasadniające możliwość zasądzenia na rzecz powoda odszkodowania,
- art. 359 § 1 i 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie, w sytuacji, gdy nie było do tego podstaw i zasądzenie na rzecz powoda odsetek ustawowych za okres od 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

W konsekwencji powyższych zarzutów pozwany wniósł o:

I. zmianę zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2017 r. r., sygn. akt XXV C 1547/16 w zaskarżonej części poprzez oddalenie powództwa (...) Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. w całości,

II. zasądzenie od (...) Przedsiębiorstwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w P. na rzecz Skarbu Państwa reprezentowanego przez (...), kosztów postępowania za obie instancje, w tym na rzecz Skarbu Państwa - Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych,

ewentualnie:

III. uchylene zaskarżonego wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach instancji odwoławczej.

Jednocześnie na podstawie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 382. k.p.c. apelujący wniósł o rozpoznanie postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 9 sierpnia 2017 r., sygn. akt XXV C 1547/16 o oddaleniu wniosku pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków M. C., K. H. A. B. i J. D. i przeprowadzenie tych dowodów na okoliczności wskazywane w postępowaniu przed Sądem I instancji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje.

Apelacja okazała się bezzasadna.

Sąd Okręgowy dokonał poprawnych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny przyjmuje za własne. Właściwa w rozumieniu art. 233§1 k.p.c. była dokonana przez Sąd I instancji ocena dowodów, zaoferowanych przez stronę powodową. Chybiony w szczególności okazał się zarzut naruszenia powyższego przepisu wyeksplikowany w pkt. 1. tiret 1 i 2 petitum apelacji. Wierzytelność, będąca przedmiotem zajęcia komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań- Stare Miasto w P. z dnia 26 lipca 2011 r., została w sposób dostateczny skonkretyzowana w rozumieniu art. 896 k.p.c. w sposób podmiotowy, jak i przedmiotowy: „z tytułu dostawy samochodów oraz usług serwisowych”. Gdyby były jakiegokolwiek wątpliwości to Komenda Stołeczna Policji wyjaśniałaby je w drodze korespondencji z komornikiem względnie zaprzeczyła jej istnieniu lub żądała bliższych wyjaśnień. Tak się jednak nie stało, a wręcz przeciwnie - udzieliła precyzyjnych informacji, z których wynikało, iż ma pełną świadomość o jaką wierzytelność chodzi oraz powiązała ją z toczącym się przed Sądem Okręgowym w Warszawie postępowaniem IC 972/10, wskazując tę sygnaturę oraz kwotę stanowiącą wysokość dochodzonego roszczenia, zaznaczając, iż wyrok Sądu I instancji jest nieprawomocny (pismo poddłużnika z dnia 4 sierpnia 2011 r.). Bliższe, szczegółowe dane co do charakteru wierzytelności i jej wysokości wynikają ze złożonego odpisu wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 18 lutego 2011 r. oraz Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 listopada 2011 r. (I ACa 444/11), wydanych w powyższej sprawie, na które to dokumenty powołał się Sąd I instancji w niniejszym postępowaniu. Brak było jednocześnie podstaw do wnioskowania, iż mogły być to wierzytelności z tytułu umowy o pracę względnie rachunku bankowego. Ponadto strona pozwana nie powoływała się

w niniejszym procesie (ani uprzednio w toku postępowania egzekucyjnego) na okoliczność istnienia w stosunku do niej innych wierzytelności ze strony (...) Sp. z o.o. w P.. W konsekwencji nietrafny był zarzut naruszenia art. 896 § 1k.p.c. Chybiony jest również twierdzenie, iż w dniu zajęcia, wobec nieuprawomocnienia się wyroku Sądu Okręgowego z dnia 18 lutego 2011 r. przedmiotowa wierzytelność nie istniała. Jej istnienie wynika ze stosunku prawnego, który był źródłem zobowiązania, nie tworzy zaś jej w sposób konstytutywny w tym przypadku prawomocny wyrok, który jedynie potwierdza jej wysokość oraz jest tytułem egzekucyjnym, mogącym znaleźć zastosowanie (po nadaniu mu klauzuli wykonalności) w przypadku braku dobrowolnego spełnienia świadczenia. Irrelevantne natomiast z punktu widzenia niniejszego procesu było dokładne wyjaśnianie i ustalanie podstawy prawnej powyższego rozstrzygnięcia oraz szczegółów stosunku prawnego stanowiącego jego ośnowę.

Nietrafne okazały się również zarzuty zmierzające do zakwestionowania wykazania przez powoda faktu oraz wysokości poniesionej szkody (pkt.1 tiret 3 i 4). Powód wykazał wysokość kwoty, jaka nie wpłynęła na rachunek komornika, na potrzeby postępowania egzekucyjnego na skutek bezprawnego, naruszającego obowiązek z art.896§1pkt.2 k.p.c., zachowania pozwanego, którego pracownicy spełnili dług bezpośrednio na rzecz (...) Sp. z o.o. w P., zamiast do komornika lub na rachunek depozytowy. Rozważania faktyczne i prawne Sądu są w tym zakresie prawidłowe. Kwota ta, po odliczeniu opłat, zostałaby przekazana powodowi. Jeżeli natomiast pozwany twierdził, iż zaszyby inne okoliczności(udział innych wierzycieli, wydatki ponoszone w postępowaniu egzekucyjnym etc.), których istnienie wpłynęłoby na zmniejszenie sumy, przekazanej wierzycielowi, to winien je wykazać. Obowiązek ten spoczywał bowiem, stosownie do treści art.6 k.c., na nim. Takiej inicjatywy dowodowej skarżący nawet nie próbował podejmować. Powód nie miał obowiązku wykazywania okoliczności negatywnych, tj. nieistnienia okoliczności wpływających na obniżenie poniesionej szkody. Należy przy tym pamiętać, iż egzekucja, jaką prowadził powód w stosunku do (...) Sp. z o.o. w P. z innych przedmiotów nie przyniosła rezultatu i finalnie okazała się bezskuteczna, wyegzekwowano jedynie koszty procesu oraz niewielka część odsetek (zaświadczenie komornika – k 90), jednakże w grudniu 2011 r., kiedy pozwany dokonał przedmiotowego przelewu na rzecz powyższego podmiotu prowadził on jeszcze działalność, postępowanie upadłościowe w stosunku do niego zostało wszczęte blisko sześć lat później.

Również nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia okoliczności na które pozwany zgłosił świadków, co trafnie przyjął Sąd I instancji, oddalając powyższe wnioski, albowiem pracownicy pozwanego nie mieli w ogóle uprawnień w świetle pisma komornika, do prowadzenia rozmów z (...) Sp. z o.o. w P. na temat rachunków bankowych tej firmy, winni więc postąpić stosownie do treści art. 896§1pkt.2 k.p.c., zaś fakt nieprawidłowego przekazania środków bezpośrednio spółce nie był sporny między stronami niniejszego postępowania. Dlatego też zarzut naruszenia art. 217 § 3k.p.c. w zw. art. 227 k.p.c. okazał się chybiony.

W konsekwencji konstatując, iż wysokość szkody, związek przyczynowy, jak również bezprawność działania pozwanego (rażące naruszenie obowiązku wynikającego z art. 896§1pkt.2 k.p.c.) zostały wykazane, podniesiony zarzut naruszenia art. 417§1k.c. w zw. art. 361§1k.c. w zw. art. 886 k.p.c. w zw. art. 902 k.p.c. okazał się nietrafny. Niezasadny był również zarzut naruszenia art. 351§1 i 2 k. c.. Powód wnosił za cały okres opóźnienia o zasądzenie odsetek ustawowych. Natomiast skoro od dnia 1 stycznia 2016 r. pojęciem odsetek ustawowych określa się odsetki o wysokości niższej niż aktualnie ustanowione odsetki ustawowe za opóźnienie to Sąd, konstatując zasadność żądania w przedmiocie odsetek ustawowych za opóźnienie za cały okres opóźnienia, nie chcąc zasądzać za okres od dnia 1 stycznia 2016r. części roszczenia ponad żądanie, obowiązany był określić odsetki w tej niższej (niż by się należały przy prawidłowo sformułowanym żądaniu)wysokości, tj. jako odsetki ustawowe. Był je władny w takiej wysokości zasądzić, skoro od dnia 1 stycznia 2016r. z mocy prawa biegły odsetki ustawowe za opóźnienie w rozumieniu art.481 §1 i 2 k.c., zaś roszczenie w przedmiocie odsetek ustawowych, rozumianych uprzednio jako odsetek związanych z opóźnieniem, zaś później wprowadzone jako kapitałowych, ale o niższej stopie procentowej, było nadal popierane i nie zostało cofnięte.

W związku z powyższym apelacja jako niezasadna na podstawie art. 385 k.p.c. podlegała oddaleniu. Postanowienie o kosztach postępowania apelacyjnego uzasadnia treść art. 108§1k.p.c. w zw. art. 98§1 i 3 k.p.c.